

PREJETO

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V LJUBLJANI

Sprejel:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Višje sodišče v Ljubljani je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnik in višji sodnici [redacted] kot predsednica, [redacted] kot poročevalka in [redacted] kot član,

v pravdni zadevi tožeče stranke:

[redacted] ki jo zastopa [redacted] odvetnik v Ljubljani, zoper toženo stranko: [redacted] ki jo zastopa [redacted] Ljubljani,

zaradi ugotovitve ničnosti kreditne pogodbe, plačila in izstavitve zemljiškoknjižnega dovolila [redacted] podrejeno zaradi plačila [redacted]

o pritožbi tožeče stranke zoper sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani P [redacted] z dne [redacted] 2019,

na seji [redacted] maja 2020

RAZSODILO:

- I. Pritožba se zavrne in se izpodbijana sodba sodišča prve stopnje potrdi.
- II. Tožeča stranka je dolžna toženi stranki v 15 dneh od prejema te sodbe povrniti stroške pritožbenega postopka v znesku [REDACTED] EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne po izteku roka za prostovoljno plačilo.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo zavrnilo (1) primarni tožbeni zahtevek za ugotovitev ničnosti kreditne pogodbe, sklenjene [REDACTED] 2007, in sporazuma o zavarovanju denarne terjatve z dne [REDACTED] 2007, za plačilo [REDACTED] EUR z zahtevanimi zamudnimi obrestmi, za izstavitvev zemljiškoknjižnega dovolila za izbris hipoteke in zaznambe neposredne izvršljivosti (I. točka izreka), in (2) podredni tožbeni zahtevek za plačilo [REDACTED] EUR z zahtevanimi zamudnimi obrestmi (II. točka izreka). Tožnici je naložilo povrnitev toženkinih stroškov postopka (III. točka izreka).
2. Tožnica v pritožbi zoper sodbo uveljavlja vse pritožbene razloge iz prvega odstavka 338. člena Zakona o pravnem postopku (v nadaljevanju ZPP). Predlaga, naj pritožbeno sodišče pritožbi ugotovi, izpodbijano sodbo spremeni in zahtevku ugotovi, podrejeno pa, naj jo razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Neutemeljeno je zavrnjen dokazni predlog za zaslišanje prič [REDACTED] in za branje njegove izjave. Prvi narok v novem sojenju je bil izveden [REDACTED] 2018; izjava ima datum [REDACTED] 2019; tožnica jo je prejela [REDACTED] 2019 in nemudoma predlagala zaslihanje. Ker je predlagana priča ključna za dokazovanje toženkine slabe vere in pomanjkljivo izvedene pojasnilne dolžnosti, je absurden razlog sodbe, da bi njegovo zaslihanje zavleklo postopek. Z zavrnitvijo dokaznega predloga je bila storjena bistvena kršitev določb postopka in kršen tudi 22. člen Ustave.

V izpodbijani sodbi niso upoštevani napotki pritožbenega sodišča, podani v prvem sojenju [REDACTED]. Pravni in dejanski okvir je začrtala sodba SEU C-186/16. Če tožnici ni posredovala vseh informacij, ki

jih je sama poznala, tožnica pa jih je potrebovala za sprejetje poučene in preudarne odločitve (da bi lahko dejansko primerjala ponujeni opciji med seboj ob upoštevanju celotnega odplačilnega obdobja), ni ravnala vestno in pošteno. To še sploh velja ob dejstvu, da ni ničesar tvegala (po izpovedbah prič [REDACTED] in [REDACTED] 2019 je imela "pozicije zaprte") in da je celotno tveganje prevzela tožnica ter je zato očitno obstajalo znatno nesorazmerje med pravicami in obveznostmi pogodbenih strank. Pomenljivo je dejstvo, da je toženka ves postopek trdila, da je tudi ona prevzela valutno in tečajno tveganje, in da je o tem izpovedala tudi priča [REDACTED] toženkin prokurist v času sklenitve pogodbe, katere izpovedbo je sodišče ocenilo kot verodostojno. Ker valutna klavzula že sama po sebi pomeni tveganje, bi ji morala toženka še toliko bolj pojasniti okoliščine in tveganja, povezana z obravnavano kreditno pogodbo. Velja torej ravno obratno, kot je navedeno v sodbi.

Ocena o verodostojnosti priče [REDACTED] je napačna. Sodišče mu je verjelo, da je vsaki stranki predstavil oba kredita, čeprav je hkrati povedal, da so nekatere zahtevale le kredit v CHF. Zanimarilo je, da se ni spomnil pritožnice, niti okoliščin podpisa izjave o valutnem tveganju, spomnil pa se je, da ji je razložil valutno tveganje in da ji ni odsvetoval konverzije. Jasno je povedal, da bodočega gibanja valutnega razmerja med EUR in CHF ni napovedoval, ker to ni bila njegova naloga, prav to pojasnilo pa je zahtevalo SEU. Iz njegove izpovedbe izhaja prav nasprotno, kot je zaključilo sodišče, tj. da je izjavo jemal kot formalnost in valutno tveganje ni bilo obrazloženo. Razlaga valutnega tveganja s primerjavo s pivi ne pomeni, da lahko kreditojemalec izgubi streho nad glavo. Morebitna nevednost zaposlenih je bila s strani banke načrtna; poleg tega je ne more ekskulpirati. Tožnica ni bila opozorjena na več ključnih stvari: da lahko pride do tako velike spremembe tečaja, da kredita ne bo več mogla odplačevati; da sprememba tečaja vpliva tudi in predvsem na glavnico in ne le na obroke (kot je to zavajajoče predstavil [REDACTED]). Vse to je banka vedela. Ugotovitev v sodbi, da je izjava kreditojemalke z dne [REDACTED] 2007 "nakazovala" na možnost povečevanja anuitete zaradi zvišanja CHF LIBOR, je podana mimo toženkinih trditev in tudi zgrešena. Izjava je vsebinsko prazna. Število ponovitev izraza tveganje ne pove ničesar o tem, kakšno je to tveganje po vsebini. Ugotovitev, da bančni uslužbenci niso bili nagrajani, je v nasprotju z izjavo [REDACTED] iz katere jasno izhaja, kako in na kakšen način so zaposleni tržili kredite v CHF in kako so bili nagrajani. Podano je nasprotje med ugotovitvijo, da tožnici ni bilo računsko

predstavljeno, kaj bi za njene mesečne obveznosti in končno obveznost pomenila 10, 20 ali 30 % sprememba tečaja, in ugotovitev, da bi ji te posledice kljub temu morale biti znane in jasne. Ugotovitev je tudi v nasprotju s sodbo C-186/17, po kateri mora biti kreditojemalcu predstavljen tudi črni scenarij. Če je bil izračun mogoč na podlagi preproste računске operacije, ni jasno, zakaj banka tožnice na to ni opozorila. Paradoksalno je, da bi kreditojemalka morala vedeti za določene posledice, banka pa ne. Iz enakega razloga tudi sodba VS RS II Ips 195/2018 ni skladna s sodbami SEU.

Celotna prodaja kredita v CHF je temeljila na tem, da gre za ugoden kredit, ki se v odplačilni dobi ne bo bistveno spreminjal. Da je tudi [REDACTED] zagotavljal, da gre za stabilno valuto, poleg tožnične izpovedbe potrjuje tudi izjava [REDACTED]. Protislovna je tudi ocena izpovedbe priče [REDACTED] [REDACTED] ko je povedal, da bi sam v 2008 in že celo v marcu 2007 odsvetoval sklepanje kreditne pogodbe v CHF. Sodišče je zavrnilo vse dokaze, ki bi lahko potrdili tožnične navedbe, za njeno izpovedbo pa zapiše, da je ne podpira noben drug dokaz.

Več prič je potrdilo, da termin "minimalno valutno tveganje" ne obstaja. Uporabo termina v reklamnem gradivu, namenjenem potrošnikom, bi bilo treba razlagati z vidika njihovega razumevanja.

Banka ni prevzela valutnega tveganja. S konverzijo je bil povezan določen strošek in odločitev zanjo v pravem trenutku, kar je terjalo znanje in napovedovanje gibanja tečaja v prihodnje. Banke so vedele, da so krediti neprimerni za potrošnike in na dolgi rok nevzdržni.

Vse navedeno utemeljuje, da je poslovanje banke znatno odstopalo od načel morale, vestnosti in poštenja ter splošnih interesov družbe, da ji toženka pred sklenitvijo pogodbe ni razkrila vseh pomembnih okoliščin in tveganj, da tožnica zaradi tega ni razumela pomena valutne klavzule in prevzetih tveganj in da kreditna pogodba nima dopustne podlage in ne ustreza temeljnih načelom obligacijskega prava. Pomeni globok poseg v njene ustavne pravice in banki omogoča nemoralnost izkoriščanja njenega položaja.

Pri odločitvi o stroških ni upoštevano, da je tožnica v prvem sojenju s pritožbo uspela. Toženki je bil neutemeljeno priznan strošek odgovora na pritožbo.

3. Toženka v odgovoru na pritožbo predlaga njeno zavrnitev.
4. Pritožba ni utemeljena.

O primarnem zahtevku

5. Pravdni stranki sta [redacted] 2007 sklenili kreditno pogodbo, s katero je toženka tožnici odobrila kredit za nakup stanovanja v evrski protivrednosti [redacted] CHF (kar je [redacted] 2007 znašalo [redacted] EUR), ki ga je bila tožnica dolžna vrniti v 180 mesečnih anuitetah. Višina anuitete je ob sklenitvi pogodbe znašala protivrednost [redacted] CHF. Dogovorjena je bila obrestna mera v višini šestmesečnega libor-ja in obrestna marža v višini 1,80 % letno. Ob podpisu pogodbe je tožnica podpisala izjavo, ki se glasi: "... kot kreditjemalka potrjujem, da me je [redacted] Ljubljana pri trženju in prodaji kredita pred podpisom pogodbe seznanila z naslednjimi tveganji: Spremembo valutnega tečaja ... Valutno tveganje je tveganje spremembe vrednosti švicarskega franka (CHF v primerjavi z vrednostjo domače valute. Anuiteta kredita se v primeru rasti švicarskega franka proti domači valuti zviša, v primeru padanja pa zniža. Gibanje menjalnega tečaja lahko spremljate na S podpisom te izjave potrjujem, da sem pridobil(-a) vse potrebne informacije o kreditu z valutno klavzulo v CHF in obrestno mero vezano na 6 mesečni CHF LIBOR in prevzemam tveganja, da se bodo lahko v prihodnosti mesečne anuitete zvišale oziroma znižale."
6. Neutemeljen je pritožbeni očitok o bistveni kršitvi določb postopka, storjeni z zavrnitvijo dokaznega predloga za zaslišanje prič [redacted] Dokazni predlog je bil zavrnjen z utemeljitvijo, da pritožnica ni izkazala, da ga ne bi mogla predložiti prej in da bi se z njegovo izvedbo zavlekel postopek.
7. Po tretjem odstavku 286. člena ZPP lahko stranke tudi po prvem naroku za glavno obravnavo navajajo nova dejstva, predlagajo nove dokaze in uveljavljajo ugovore zaradi pobota in zastaranja, vendar le, če jih brez svoje krivde niso mogle navesti na prvem naroku ali če njihova dopustitev po presoji sodišča ne bi zavlekla reševanja spora.
8. Ni sporno, da je tožnica dokazni predlog podala v vlogi, ki je na sodišče prispela [redacted] 2019, da izjava nosi datum [redacted] 2019, da sta bila zatem izvedena naroka [redacted] 2019 in [redacted] 2019 in da je sodišče na prvem

naroku, opravljenem v drugem sojenju [REDACTED] 2018, podajanje novih navedb in dokazov omejilo z datumom naslednjega naroka, tj. [REDACTED] 2019. Kot je navedeno že v izpodbijani sodbi, je zbiranje procesnega gradiva v domeni pravdne stranke. Tožnica je imela tako glede na časovni razmik med prvim in drugim narokom v drugem sojenju kot tudi glede na datum izjave na razpolago dovolj časa, da bi izjavo predložila v roku, določenem za predložitev novih dokazov. Ob jasni vnaprej napovedani in dovolj oddaljeni časovni točki, do katere je tožnica imela možnost predložiti novo procesno gradivo, njeno sklicevanje na pomembnost dokaza izgubi težo. Glede na to, da bi terjala izvedbo še enega naroka, so dovolj prepričljivi tudi razlogi, da bi izvedba dokaza z zaslišanjem priče podaljšala postopek.

9. Pritožbeni postopek ni ponovitev postopka pred sodiščem prve stopnje, ampak je namenjen preizkusu pravilnosti sodbe. Pritožbeno sodišče je zato dolžno odgovoriti na v pritožbi navedene očitke o kršitvah procesa, materialnega prava ali pomanjkljivosti v ugotovljenem dejanskem stanju in argumente pritožnika, s katerimi jih utemeljuje.
10. Za pritožnico ni sporno, da je sodišče prve stopnje njene navedbe presodilo z vidika vseh relevantnih pravnih pravil. Ne izpodbija stališča v izpodbijani sodbi, da pogodba ni oderuška, da ne gre za izvedeni finančni instrument, da ob sklenitvi pogodbe ni bilo prepovedano sklepanje kreditnih pogodb v tuji valuti in da je imela pogodbo dopustno kavzo. Sporno ostaja, ali dogovor o načinu določitve tožničine obveznosti vračila kredita predstavlja nepošten pogodbeni pogoj po Zakonu o varstvu potrošnikov (v nadaljevanju ZVPot) oziroma 3. členu Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. 4. 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (v nadaljevanju Direktiva 93/13).
11. Po 23. člen ZVPot so nepošteni pogodbeni pogoji nični, nepošteni pa so v skladu s 24. členom ZVPot pogoji, (1) če v škodo potrošnika povzročijo znatno neravnotežje v pogodbenih pravicah in obveznostih, (2) če povzročijo, da je izpolnitev pogodbe neutemeljeno v škodo potrošniku, ali (3) da je izpolnitev znatno drugačna od tistega, kar je potrošnik utemeljeno pričakoval, ali (4) če nasprotujejo načelu vestnosti in poštenja. Po 1. točki 3. člena Direktive velja pogodbeni pogoj, o katerem se stranki nista dogovorili posamično, za nedovoljenega, če v nasprotju z zahtevo dobre

vere v škodo potrošnika povzroči znatno neravnotežje v pogodbenih pravicah in obveznostih strank. Glavni predmet pogodbe je lahko predmet presoje o poštenosti le, če ni bil opredeljen v jasnem in razumljivem jeziku (2. točka 4. člena Direktive 93/13).

12. Ena izmed predpostavk za zaključek o nepoštenosti pogodbenega pogoja je, da je povzročil znatno neravnotežje v pogodbenih pravicah in obveznostih strank v škodo potrošnika. Po stališču SEU je pri presoji o obstoju znatnega neravnotežja v škodo potrošnika relevantna primerjava potrošnikovega položaja po pogodbi s položajem, ki bi ga imel na podlagi veljavnega nacionalnega prava, in ob upoštevanju sredstev, ki jih ima po nacionalnem pravu za doseg prenehanja uporabe nedovoljenih pogojev.¹ Znatno neravnotežje se lahko kaže v znatnem ekonomskem učinku nejasne pogodbene določbe, lahko pa izvira tudi iz dovolj resnega posega v potrošnikov pravni položaj, kakršnega bi – v odsotnosti sporne pogodbene določbe – imel po veljavnih predpisih (bodisi ker gre za omejitev pravic, oviranje pri izvrševanju teh pravic ali za naložitev dodatnih obveznosti).² Pri presoji se upošteva celota pogodbenih pogojev.³
13. Pritožbene navedbe ne vzbujajo dvoma o pravilnosti stališča v izpodbijani sodbi, da tožnica ni dokazala, da bi bilo med pravicami in obveznostmi strank podano znatno neravnotežje. Ta presoja temelji na ugotovitvah, da je tožnica pridobila posojilo, s katerim si je omogočila uresničitev zastavljenega cilja, tj. izplačilo dedičev, toženka pa je kot odmeno za posojeni denar pridobila obresti po izbrani obrestni meri, da sta obe stranki nosili obrestno tveganje, da je tožnica prevzela nase valutno tveganje, toženka pa kreditno tveganje, ki se mu je v pretežni meri izognila s hipotekarnim zavarovanjem, da je toženka sicer tudi prevzela valutno tveganje, a ga je morala odvrniti na način, ki ni vplival na položaj kreditorejmalcev, da ni imela koristi iz naslova tečajnih razlik, da toženka svojega tveganja v okviru pogodbenih določb ni omejila ali izključila, da je bila tožnica zavarovana pred valutnim tveganjem s klavzulo o ti. večvalutnem kreditu in da konverzija ni bila niti logistično niti cenovno nesorazmerno neugodna, ni pa odvrnila bremena dotlej nastalih tečajnih razlik.

1 Prim. sodbi SEU C-415/11 z dne 14. 3. 2013, točka 68 obrazložitve, in C-421/14 z dne 26.1. 2017, točka 67 obrazložitve.

2 Prim. sodbo C-226/12 z dne 16. 1. 2014, točka 23 obrazložitve.

3 Prim. sodbo C-621/17 z dne 3. 10. 2019, točka 55 obrazložitve.

14. Tako kot pritožba je torej tudi sodišče prve stopnje ugotovilo, da je bilo breme tečajnega tveganja pri tožnici, vendar pa to dejstvo samo za sebe ne zadostuje za sklep o neravnotežju v položajih pogodbenih strank. Tudi ob upoštevanju dejstva, da je tožnica prejela dohodke v evrih – in je toženka mogla računati, da bo sredstva za anuiteto zagotavljala iz teh dohodkov – je za presojo, ali je s prevzemom valutnega tveganja tožnica prevzela nesprejemljivo veliko breme, pomembna celota s pogodbo prevzetih pravic in obveznosti. Sodišče je zato pravilno upoštevalo, da je breme valutnega tveganja omejevala pogodbeno določba, ki je tožnici omogočala spremembo kredita po relativno nizki ceni. Odločitev za konverzijo je resda terjala pretehtano odločitev, a navedeno še ne pomeni, da pogodbeno možnost ni zmanjševala bremena kreditojemalčevega tveganja na sprejemljivo raven. Ni bila banka tista, ki bi morala skrbeti za to, da bi tožnici ob pravem času ponudila konverzijo. Ta odločitev sodi v sfero kreditojemalca. Poleg tega teže bremena, ki izvira iz prevzetega tečajnega tveganja, ni mogoče ocenjevati ločeno od obrestnega bremena. Da bi sodišče ne upoštevalo navedb, ki bi omogočale oceno, ali je bilo prevzeto tveganje še sprejemljivo ali ne več, pa pritožnica ne trdi.⁴
15. Pritožbena trditev o vednosti bank, da so krediti v CHF neprimerni za potrošnike in na dolgi rok nevzdržni, je tožničina ocena in je glede na to, da ne temelji na navedbah o dejstvih, presplošna, da bi omogočala vsebinsko poln odgovor.
16. Ker tožnica ni dokazala ene od predpostavk za zaključek o nepoštenosti pogodbe, se ni bilo treba izreči o utemeljenosti ostalih pritožbenih navedb, podanih v zvezi z zavrnitvijo zahtevka za ničnost pogodbe in iz njega izvirajočimi zahtevki.

O podrednem zahtevku

17. Tožnica je podredno postavljen denarni zahtevek utemeljevala s trditvami, da je toženka kršila svojo zakonsko dolžnost po Zakonu o trgu vrednostnih papirjev (v nadaljevanju ZTVP-1), po kateri je bila banka dolžna stranko na primeren način seznaniti z vsemi okoliščinami, pomembnimi zanjo v zvezi s storitvami izvedenih finančnih instrumentov in za katere je vedela oziroma bi zanje lahko izvedela, če bi ravnala s profesionalno skrbnostjo. Trdila je, da ji toženka ni pojasnila, da njena pogodbeno obveznost v

⁴ Za primerjavo se ponuja kredit v evrih.

primeru padca tečaja ni omejena in da je na drugi strani dobiček banke neomejen, da v odplačilni dobi kredita lahko z določeno stopnjo verjetnosti pride do padca tečaja in da ji ni bilo predstavljeno izrazito nasprotje njihovih interesov. Ker je v pogodbo vstopila, ne da bi se zavedala, da gre za visoko špekulativen posel, v katerem je izpostavljena tveganju neomejenih izgub, ji je nastala škoda v višini razlike med tem, kar je doslej plačala, in tem, kar bi bila dolžna plačati ob upoštevanju tečaja, kakršen je bil ob sklenitvi pogodbe.

18. Sodišče prve stopnje je v izpodbijani sodbi zavzelo stališče, da je toženka izpolnila pojasnilno dolžnost, kot je treba, in pri tem ravnala v dobri veri. Stališče temelji na ugotovitvah, da je bil strankam predstavljen tako kredit v CHF kot v EUR, da bodočih sprememb tečaja CHF/EUR ni bilo mogoče predvideti in da zato tudi ni mogla predvideti, katera smer gibanja je verjetnejša, da so bile stranke tako pisno kot ustno opozorjene na to, da obrok ni fiksni in bo v primeru okrepitve CHF narasel, da opozorilo na tveganje ni bilo relativizirano na način, da tožnica ne bi mogla dojeti posledic prevzetega tveganja, da zaslužek toženke ni bil večji kot pri drugih kreditih, da letak, v katerem je toženka oglaševala večvalutni kredit z minimalnim valutnim tveganjem, ni bil zavajajoč in da je bila v pogodbo vgrajena možnost, da v primeru okrepitve CHF spremeni kredita v EUR kredit ter se s tem izogne valutnemu tveganju.
19. Pritožba tem ugotovitvam očita, da ni bila opozorjena, da lahko pride do tako velike spremembe, da kredita ne bo mogla več odplačevati, in da sprememba tečaja vpliva predvsem na glavnico in ne le na obroke.
20. Četudi bi bili ti očitki utemeljeni, to ne bi privedlo do ugoditve zahtevku. Tožnica namreč ne uveljavlja, da ni vedela, da se vrednost CHF lahko okrepi in da se posledično zviša višina anuitete, preračunana v evre in pravilnosti teh ugotovitev v izpodbijani sodbi ne nasprotuje. Ker je torej določeno mero tveganja vedoma sprejela, ji ni mogla nastati škoda v višini razlike med plačanimi zneski glede na spremenjene tečaje in tem, kar bi bila dolžna ob upoštevanju tečaja, veljavnega ob sklenitvi pogodbe. Na to je toženka opozorila, a svojih trditev ni dopolnila. Ker je tožba ostala nesklepčna, se ni treba izreči o tem, ali je bilo toženkino pojasnilo nepopolno in zaradi tega njeno ravnanje nedopustno.
21. Pritožbeni očitki glede odločitve o stroških niso utemeljeni. Pri

ugotavljanju uspeha v pravdi je odločilen končni uspeh. Ugoditev tožničini pritožbi v prvem sojenju ni okoliščina, ki bi bila pomembna za ugotovitev, ali je v pravdi uspela. Tako je tudi za presojo, ali se prizna strošek odgovora na pritožbo, pomembno le, ali je bil potreben strošek postopka. Upošteva se obrazloženost odgovora na pritožbo je odgovor pritrديل.

22. Po ugotovitvi, da niso utemeljeni niti uveljavljeni pritožbeni razlogi, niti niso podani razlogi, ki jih sodišče preizkusi po uradni dolžnosti (drugi odstavek 350. člena ZPP), je pritožbeno sodišče pritožbo zavrnilo in delno sodbo sodišča prve stopnje potrdilo (353. člen ZPP).
23. Upošteva se pritožbeni uspeh je tožnica dolžan toženki povrniti potrebne stroške pritožbenega postopka (drugi odstavek 165. člena v zvezi s prvim odstavkom 154. člena ZPP). Ti znašajo [REDACTED] EUR, in sicer gre za strošek zastopanja v pritožbenem postopku v priglašeni višini 1.500 točk in pavšalni znesek materialnih stroškov po 11. členu Odvetniške tarife (25 točk), oboje povečano za 22 % davek na dodano vrednost. Odločitev o obveznosti plačila zamudnih obresti temelji na 378. členu OZ, glede začetka teka zamudnih obresti pa sledi utrjenemu stališču sodne prakse, oblikovanem po sprejetju pravnega mnenja občne seje Vrhovnega sodišča z dne 13. decembra 2006.

Ljubljana [REDACTED] maj 2020

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]